

Proč spadl tunguský meteorit?

O záhadě tunguského meteoritu bylo předloženo mnoho verzí a hypotéz. Byla to kometa, pevné vesmírné těleso podobné balvanu nebo sestávající ze zmrzlého plynu, nebo snad mimozemská loď v nouzi? To se dodnes neví, protože se nenašel ani kousek tohoto meteoritu, ačkoli jeho let vidělo mnoho lidí a v místě pádu byla tajga popadaná v okruhu několika kilometrů.

Dnes se s vámi chci podělit o další verzi této záhady. Zejména proto, že tuto hypotézu dosud nikdo nepředložil a přišla ke mně ve snu. Co když je to pravdivý příběh?

I když je to na první pohled fantastické, děje se mnoho věcí a to, co se nám nyní zdá fantastické, se po nějaké době stává skutečností.

...Takže sním, že letím mlhou mraků a vidím pod sebou plynoucí velká města a městečka. Zdá se, že se vize přibližují. Všímám si ulic a náměstí. Po dlážděných ulicích jezdí kočáry a na domech se skví nápisy, které obrovským písmem s tvrdým znakem na konci některých slov zvou návštěvníky do obchodů a jiných podniků.

Okamžitě jsem pochopila, že se jedná o předrevoluční Rusko. V jedné vesnici jsem si všimla stejného obchodu, tlustého majitele s plnovousem a několika mužů v pomačkaných čepicích a špinavých košilích. Táhnou pytle, zřejmě jsou to nosiči.

A já letím někam dál. Dole plynou nějaké budovy obehnané pustými dřevěnými ploty. Musí to být opevnění, a v popředí se probouzí nekonečná tajga.

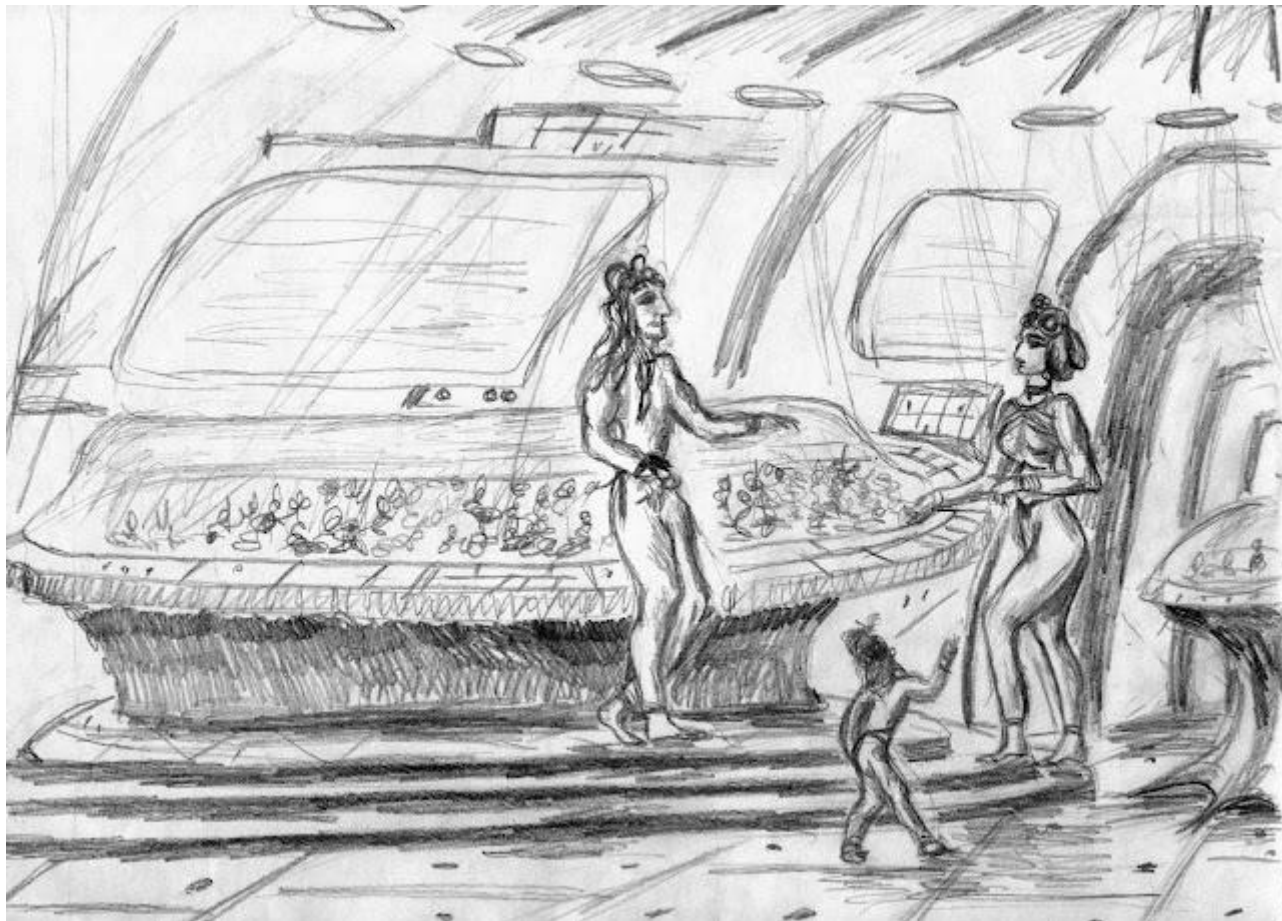
A najednou, než jsem se nadála, jsem se ocitla v moderním prostředí, jak se mi tehdy zdálo. Ale ono to ani nebylo moderní, bylo to takové ultramoderní prostředí. A to mě zarazilo. Přede mnou se objevila tichá a světlá místnost s dlouhými koridory a místnostmi. Klidné denní světlo sem proudilo neznámo odkud. Stěny a strop jako by zářily a byly pokryty světle šedou hmotou s buněčnou strukturou a zjevně sametovou na dotek. Na stěnách byly jakési panely a obrazovky jako obrovské průzory. Z oválných výstupků nad nimi vycházela fialová záře.

Prolétám koridorem a ocitám se ve velké místnosti, kde na stolech ze stejného materiálu jako stěny stojí nádoby se sazenicemi pod průhlednými kryty kulovitých i podlouhlých oblých tvarů. A nebylo to sklo, ale něco jako rosolovitá nebo gumovitá hmota, která se dala odtáhnout jako gumový míč, ale pak zase nabyla svého tvaru.

Sazenice byly osvětleny fialovým světlem a na vnitřním povrchu průhledných krytů byly vidět kapičky vlhkosti. Když jsem si semenáčky prohlédl zblízka, všiml jsem si, že se jedná o drobné jedličky, borovice, cedry a další jehličnany.

Bylo řečeno, že se jedná o podzemní základnu mimozemských vědců, která se nachází, nebo spíše nacházela v tajze na Sibiři.

Brzy jsem spatřila i její obyvatele. Ačkoliv jsem si uvědomila, že se jedná o mimozemskou základnu, byla jsem nesmírně překvapená, že v těchto apartmánech žijí obyčejní lidé jako vy nebo já.

Na mimozemské základně před Tunguskou explozí

Byli to však mimozemšťané, třebaže zcela evropského typu. Jako první se na služebně objevil muž. Měl světlé vlasy, ale jeho oči byly jasně zelené barvy a modravé. Připomínaly mi kamínky chryzoprasu. Takové oči se u pozemšťanů nevidí.

Měl na sobě přiléhavou modrou kombinézu jako nějaký sportovec. Byl vysoký, určitě přes dva metry.

Vzápětí za ním se objevila žena. Pokud jsem to dobře pochopila, byla to jeho manželka. Její vlasy, tmavé a s namodralým nádechem jako holubičí peří, měla svázané do složitých uzlíků a propletené, a její bledá tvář byla krásná. Její krásu podtrhovaly stejné chryzoprasové oči.

I ona byla zahalena do měkké a lesklé látky zářivě třešňové kombinézy se zlatavým lemem.

Byli tu i další zaměstnanci. Potkala jsem další muže a ještě jednu ženu s hustými, nakrátko střiženými rusými vlasy, jejichž dlouhý pramen se táhl po zádech. A všichni měli stejné oči. Ale mě si nevšímalí.

Vtom se objevilo dítě. Bylo také modrovlasé, stejně jako její matka, holčička v malé kombinéze. Byla to dcera toho páru.

Na okamžik se obrazy změnilly a já spatřila ty lidi, jak zkoumají povrch Země, les. Měli na sobě tlusté, jakoby bavlněné, stříbrné obleky, skládající se z bundy a kalhot, přecházející v boty, ze stejné látky, uvnitř něčím vycpané a bez podrážek.

Tam, kde vstoupily takovými botami, nezůstaly žádné stopy.

...Bylo řečeno, že lidé žili tady na základně v nižších patrech a nahoru jezdili něčím jako výtahem do laboratoře, kde pěstovali stromy. Měli takovou techniku, že bylo možné z malého stromečku vypěstovat normální dospělý strom během několika hodin nebo dokonce minut, a naopak uchovávat stromy v semenáčcích po velmi dlouhou dobu.

A ještě bylo řečeno, že tito lidé neustále očekávají hrozbu od jiných mimozemšťanů - nějakých „šedokožců“ s obrovskými hlavami, obřímá očima a ústy-štěrbinou, kteří měli základnu poblíž Země. Tito byli výsledkem experimentu jakési agresivní rasy, která chtěla nepozorovaně zničit lidstvo posláním jakýchsi myšlenkových obrazů, a potom časem zotročit a osídlit Zemi. Tyto myšlenky nakazily dav, a začaly války. Takže v té době se rozhodli udělat revoluci a válku. A „šedokožci“ byli takříkajíc jejich vojáky.

A ti, kteří zde měli tuto poklidnou laboratoř, se jim do toho pletli jako svědci, zvláště když chtěli zachytit myšlenkové formy vysílané agresory z prostoru. Ale najednou jsem se ocitla v té dívence, dceři vedoucího expedice.

...Od pohledu mi bylo asi sedm let, i když vnitřní hlas tvrdil, že tito lidé dosáhli nebývale dlouhého období života a trvalého mládí.

Zalezla jsem pod jeden ze stolů. Na podlaze byly lesklé mozaikové dlaždice. Začala jsem se jich dotýkat a zkoumat je. Ozvala se hrdelní a melodická řeč. Něco mě přimělo otočit hlavu. Matka se na mě přísně dívala. Neotevřela teď ústa, ale přede mnou se vynořily obrazy a jakýsi pocit nebezpečí pro mě, protože tam, pod těmi dlaždicemi na podlaze, byl reaktor založený na magnetismu, který napájel nádoby se sazenicemi, a ten se nesměl otevřít.

Bylo řečeno, že se zde využívá energie magnetů a elektromagnetických polí, jakož i odvozených energií, nám dosud neznámých.

Odvedli mě dolů, „domů“. Byly tu prostorné pokoje. Stěny byly měkké, ale když jsem se náhodou dotkla nějakého panelu, posunuly se, a místnost byla jiná. Nábytek byl zabudovaný do stěn a podlahy, byl oblých tvarů z pro mě neznámých materiálů, sametový na dotek a stříbrné barvy.

Jakmile jsem osaměla, šla jsem do vzdáleného pokoje a vylezla na otcovo oválné křeslo. Přes celou stěnu se rozprostírala obrazovka. Náhodou jsem přitiskla

loket na opěrku a uviděla, že se na obrazovce objevila tajga, jaká byla okolo nás. Když jsem stiskla znovu, spatřila jsem města a osady plující na obrazovce jako na začátku snu. A bylo možné jít hlouběji do obrazu, přesněji řečeno přiblížit si některé jeho detaily, vidět i lidi a to, co dělali. Proplouvala i další města: Petrohrad, Moskva, Paříž a některá další. Jména přišla samozřejmě až později.

Naklonila jsem se na druhou stranu, a připojila další panel, a na obrazovce se rozsvítila scénérie podobná té pozemské. Ale tohle byla planeta těch lidí. Ve zcela pozemské krajině byly vidět průhledné a stříbrné struktury podobné pyramidám a koulím.

V přední části křesla byl jasně žlutý panel a já na něj ze zájmu klikla. Okamžitě se na obrazovce objevila krajina, podobná měsíční, nebo to možná i byl Měsíc, ale na odvrácené straně, nikoliv čelem k nám. Hemžily se tu podivné nepochopitelné aparáty. Blikaly červenými světly. Černé trojúhelníkové lodě, a v dálce obrovský vydutý „talíř“ podobný radaru.

Vnitřní hlas pravil, že je to základna „šedokožců“.

...Najednou něco srdceryvně zapištělo a zazvonilo. Na obrazovce se objevila kometa letící tmou. Přitahoval ji aparát šedokožců, ten, který vypadal jako radar. Zachytili ji v rozlehlém vesmíru a zajali, aby udeřili na základnu nechtěných svědků. Do místnosti vběhl otec. Stáhl mě z křesla a sám si tam sedl. Kometa míří přímo k nám, proběhlo mi hlavou. Takto přemýšlel otec a jeho myšlenky se přenášely mě: Srážce se nevyhneme!

Vtom přiběhla matka a hned věděla, co se děje. Zatlačila na stěnu a vytáhla zásuvky, vysypala z nich kovové a plastové kartičky a předměty ve tvaru trubiček, které vypadaly jako plnicí pera.

Jak jsem později zjistila, tyto předměty a kartičky se vkládaly do nějakého přístroje (jako diskety v počítači) a byly na nich pro tyto lidi velmi důležité informace: technické výkresy, hvězdné mapy a něco dalšího. Vytáhla ještě nějaké tenké kombinézy a všechno to dala do přenosného kontejneru. Kolem krku a paží si připevnila krásné kovové pásky se zasazenými třpytivými kameny, podobnými diamantům, ale velmi velkými. Popadla mě a už jsme byli všichni ve velkém sále, kde jsme byli nedávno. Všude zvonil poplach.

Všechny obrazovky na stěnách byly spuštěné, bylo na nich vidět kometu, lodě šedokožců i tajgu. Shromáždil se další personál, asi dvacet lidí. Stáli jsme jako na balkóně, a desky podlahy pod námi se začaly rozestupovat. Na poplach se automaticky spustil speciální záchranný systém.

Opuštěná podlaha se začala rozdělovat na desky a odtud se vynořil poměrně plochý stříbřitý disk. Byl osvětlen modrým světlem a otevřel se v něm poklop, který zabíral téměř celou spodní část. Automaticky se do poklopu zasunuly všechny stojany se sazenicemi a další důležitá technika, a plošiny, na kterých jsme stáli, nás tam vynesly také. Přestoupili jsme z jedné desky na druhou a byli jsme uvnitř. Ve stejném okamžiku se poklop uzavřel.

Kometa byla přímo nad námi. Ti lidé spolu dokázali telepaticky komunikovat a já pochopila, že ji přitahuje magnet strojovny základny - tentýž reaktor. Šedokožci toho využili.

Najednou se odněkud vynořil obrovský kulový blesk. Rozděлил plynné a ledové jádro komety na tři části. A já jsem na chvíli jakoby vyskočila z dívenky a ocitla se zvnějšku.

...Najednou se zdálo, že disk vesmírné lodi se ztenčil a zmizel. O vteřinu později následoval trojitý výbuch a země se otřásla jako při jaderných zkouškách - byl to Tunguský meteorit.

Výbuch vyvrátil obrovské množství stromů. Rudé koule rozpadající se komety na Zemi nedoletěly. V okamžiku se vypařily v explozi.

Ale reaktor základny explodoval, zničil vše, co zbylo z mimozemské základny. Kvůli obrovským teplotám se zde začalo všechno vypařovat.

...Ale tady jsem zpátky na palubě. V tu chvíli „talíř“ zmizel z dohledu. Nějakým způsobem svinul prostor a proletěl jím téměř okamžitě. Na obrazovkách byla jen černá tma a hvězdy.

Ale na jedné z nich otec sledoval počínání „šedokožců“. Bylo vidět, že světla na obřím „radaru“ zhasla, vždyť cíl byl zničen. Náhle se však začal otáčet přímo k nám, zřejmě si všiml naší lodi... Otec něco zmáčkl na panelu před sebou, a na obrazovkách se všechny hvězdy a černá obloha staly podobné filmům, které začaly zapadat jeden do druhého.

Jak jsem pochopila, opět jsme svinuli prostor, urazivše velkou vzdálenost a okamžitě se ocitnuvše v jiném bodě. Na druhé obrazovce se objevil schematický obraz dvou ploch jako film, které se otáčely ve spirále a v jednom místě se zdálo, že se vzájemně přitahují. Na chvíli se mezi nimi vytvořil most. Právě přes něj proletěla naše loď.

Když k nám otec přišel velmi spokojený, uvědomila jsem si, že se vracíme domů. Žili jsme na planetě, která se podobala Zemi. Byla tam spousta zeleně, lesy, louky, jezera, řeky. Ale nebyla tam téměř žádná města. Lidé žili v samostatných domech s velkými pozemky. Mnozí sem přilétali odpočívat.

Neexistuje zde žádná doprava, ale projdete-li speciální „budkou“, lze se přímo dostat, kamkoli budete chtít. Máme zde dům ve tvaru zrcadlové pyramidy. Tady je také vědecká stanice, kde pracují moji rodiče. Právě zde jsme „dosedli“. Mnozí z personálu té základny tu měli také svůj domov, přešli do jakési „budky“, odkud se okamžitě dostali k sobě domů.

Náš dům byl nedaleko, tak jsme tam šli pěšky. Disk byl spuštěn přímo pod zem. V té době se otevřely nějaké desky porostlé trávou, takže se tam spustil, a desky se opět spojily a vytvořily trávník.

...Ptáci cvrlikali, byli jsme šťastní, že jsme zpátky a zachráněni. Maminka se lehce dotkla zdi domu a v ní se vytvořily dveře. Byly v něm různé místnosti. Bylo možné, aby skrz stěny bylo vidět všechno, co bylo venku.

Ještě si pamatuji, jak máma vytahovala police ze stěny. Bylo tam tenké, nemačkové oblečení. Byly to dlouhé, vzdušné šaty. Teď jsem se mohla uvolnit a nemusela nosit kombinézu.

...V tu chvíli jsem opustila dívčino tělo a prošla něčím viskózním a hustým. A vnitřní hlas pokračoval ve své řeči. Bylo řečeno, že jsou to lidé ze systému, který je nám známý jako Velká medvědice.

...Náhle opět dole plynuly obrázky. Byla to Země. Nějaká obrovská věž a z ní vyrazil blesk a zmizel... A vtom znovu obrovský kulový blesk zničil kometu pod sebou. Bylo to opakování, jen z jiného úhlu. A pak vnitřní hlas vše znovu vysvětlil.

Toto bylo řečeno: „Nebýt blesku, meteorit by způsobil takové zemětřesení, že by zničil polovinu Sibíře a způsobil by rozpad zemské kůry. Katastrofa by postihla celou Zemi. Byla by zničena i města v Evropě a Americe, o Rusku nemluvě.

Kulový blesk však kometu zničil při přiblížení, a úder tak byl minimální.

Kulový blesk vytvořil na svém zařízení pozemský vědec, který komunikoval přímo s vesmírnými civilizacemi, jež se snažily a stále snaží zachránit Zemi. Jmenoval se Nikola Tesla.

Měl zjevení, že je nutné poslat kulový blesk v danou chvíli na dané místo. Byl jediný, kdo v té době na Zemi disponoval touto technologií. A vlastně se stal zachráncem planety.“

Také bylo řečeno, že Tesla si s sebou odnesl spoustu poznatků získaných od jiných civilizací, zničil nákresy a popisy svých vynálezů, aby nepřinesly škodu v rukou ziskuchtivých a válkuchtivých pozemšťanů. Z tohoto života odešel z vlastní vůle, prostě opustil své tělo, aby neprozradil americkým tajným službám svá tajemství. Vždyť v té době už probíhala další válka...

...A vůbec, pokud lze věřit této verzi, revoluce nám byla vnucena, vždyť tyto události se odehrály těsně před první světovou válkou, takže je o čem přemýšlet...

Zapsala Valeria Kolcova 03.11.2012